

Neked szól ez az ének!

Az idei Biatorbágyi Nagyközségért kitüntetést Szatay Lajos, a Férfikórus elnöke, a nyugdíjasklub vezetője, községünk korábbi tanácselnök-helyettese kapta a közéletben betöltött tevékenységéért. Az ünnepség után otthonában beszélgettem Lajos bácsival életéről és kulturális közösségekben eltöltött évekről.

– *Augusztus 20-án sorba kellett állni, hogy gratulálhassak Önnek...*

– Meglepetésként ért ez a megtisztelő díj, persze előzőleg kaptam értesítést, de meglepett a nagy titkolódzás. Mérges is voltam az énekpróbákon, amikor az *Áldjon meg téged* című dalt gyakoroltuk. A csudába! Hát én vagyok az elnök, és nem tudom, hogy ezt miért énekeljük! Nem gondoltam, hogy engem fognak vele köszönteni. Ilyen nagy publikum előtt nehéz volt megszólalni. Néztem a „Pásztis” lányokat, ahogy szívből énekeltek, igazi jó indulattal csüngtek rajtam: Lajos bácsi, Neked szól ez az ének!

– *Kérem, vázolja röviden azt az utat, mely idáig vezetett.*

– Kezdem az elején: 1934. május 6-án Bián születtem, itt jártam iskolába, majd bicskei polgáriba iratkoztam be, melyet – a háború alatti bizonytalan közlekedés miatt – magánúton végeztem el. Bakonyi László tiszteletes úrhoz jártam okításra, és csak vizsgázni jártam Bicskére. A földosztásnál apám kapott 8 hold földet, volt egy lovunk, egy tehenünk, birkáink, és úgy volt, hogy gazdálkodó leszünk. Aztán ez az elképzelés hamar szertefoszlott, mert kezdődött a tagosítás, és elvették a földeket. Apám egyik napról a másikra mindent fölszámolt. Normásként kezdtem dolgozni a Prékóban, majd a Magyar Acélárugyárban. Innen vonultam be katonának. Sajnos az én ifjúságom arra az időre esett, amikor a nagy változások idejéért éltük. Előbb a második világháború, majd az '56-os események során velem együtt sok ember kényszerült olyan helyzetbe, amit parancsra, muszájból kellett tenni. Később villanszerelő lettem, majd beiratkoztam levelező tagozatra a gépipari technikumban. Végül villamos gazdálkodási szakértőként vonultam nyugdíjba 1994-ben.

– *'70-es években tanácselnök-helyettese is volt községünknek...*

– Barczy László tanácselnöksége alatt akartak tanácsagnak megválasztani, amikor egy szerencsétlen baleset – melyről később mondták ki véltenségetem – miatt visszaléptem. Következő választáson lettem tanácsag, ez már Hernádi Károly, Kóródi Mária, Szmerkovszky Béla idejében volt. Vagy a korom miatt, vagy a szövegem miatt engem választottak meg tanácselnök-helyettesnek. VB-tagként az elnök távollétében nekem kellett vezetni a vb-üléseket az akkori vb-titkár, Kóródi Mária mellett. Én voltam a kulturális bizottság vezetője, Czipri János volt a helyettesem. Akkor alakult a fúvószenekar, a táncgyűtes, amit tudtam, amit lehetett, segítettem. Próbáltam egy kis pénzt is kérni trombitára, de Kóródi Mária azt mondta: betonjárda kell ide Lajos bácsi, nem trombita! Aztán lett járda is, lett trombita is, lett zenekar is.

A rendszerváltás után Hernádi Károly is indult, próbált engem is meggyőzni, de én mondtam: Karcsi, én már nem, többet nem, itt

még emelt fővel távozhatok, és neked se ajánlom. Nem is jött be neki.

– *Miért, mikor kezdett a falu kulturális életében tevékenykedni?*

– Mindig aktív, nyüzsgő ember voltam, mindig volt véleményem, mindig hozzászóltam a dolgokhoz. Szeretem az embereket, szeretek köztük lenni, értük, velük együtt tevékenykedni. Ez nagyon szép, de néha hálátlan feladat.

1959-ben léptem be az ipartestületi tagokból és a felekezeti kórus tagjaiból megalakult férfikórusba. 1960–62-ben megválasztottak a kórus pénztárosának, 3-4 év után a Hundzsa Feri helyébe léptem, és én lettem a titkár egészen 2001-ig. Ettől fogva csak énekelni jártam a kórusba. Szakály Matyi bácsi halála után nagyon nehéz helyzetbe került a kórus, akkor szóltak: Lajos, vissza kell jönnöd, mert szétmegy a dalárda. Azt nem vettem volna lelkemre, hogy a kórus megszűnjön. Így lettem 2003-tól a kórus elnöke. Az átmeneti nehézségek, több karnagyváltás után visszajött Paulovkin Laci, most újra övé a karnagyví pálcá, lassan rendeződik a kórus sorsa. Együtt próbálunk a sóskúti dalos társakkal, még össze kell hangolódni, hogy felmérjük, szakmailag hol tartunk. Elkezdjük felújítani repertoárunkat, és szeretnénk minősítőre menni. Legutóbbi minősítésünk ezüst koszorús diploma. Ezt megtartani is nagyobb feladat, mert minden évben nagyobbak a követelmények, de szeretnénk tovább lépni, magasabb fokozatot elérni.

1997-ben feleségem járt a nyugdíjasklubba tornára, és egyszer azzal jött haza, hogy a klubba vezetőt keresnek, ő biztatott, hogy vállalam el. Mindig szerettem az emberek között tevékenykedni, így belevágtam. Igaz, tagja se voltam a klubnak, de bizalmat kaptam, és megválasztottak klubvezetőnek. Harminc-harmincöt fő volt akkor a tagság, ma 109-en vagyunk. Megszerveztem, hogy minden héten legyen klubnap. Minden alkalmat úgy kezdünk, hogy elénekeljük a nyugdíjas himnuszt, hogy ne legyen unalmas, írtam én is egy változatot. Megemlékezünk a nőnapról, (később bevezettük a férfinapot is, ennek fő szervezője András Annuska) az anyák napjáról, negyedévente ünnepeljük a névnapokat.

– *Talán nincs olyan nyugdíjas esemény, melyen nem hangzik el egy-két Szatay Lajos rigmus, vers. Mikor kezdett versfaragásba?*

– Egyik munkatársunk névnapjára készültünk, mikor az egyik kollegám ötlete volt, hogy írjunk verset délutánra. Én még sosem csináltam ilyet, de az enyém bizonyult jobbnak. Rájöttem, hogy ez nekem milyen könnyen megy, szinte minden alkalomra tudok írni. Később volt, hogy a feleségem felhívott, hogy írjak a főnökének köszöntőt. Bediktálta a jellemző tulajdonságait és egy óra múlva már diktáltam neki a verset. Verseimnek a nyugdíjas klubban mindig nagy sikere van. A klub 10 éves évfordulóján kis kötetben jelentettem meg e versek gyűjteményét. A következőt – ha megérem – az elnökségem 10. évfordulójára tervezem.

Horváthné Nagy Erzsébet

Foto: Gockler Márta

Foto: Horváth Inre